

ВЛАДА ПЛЮС ГРОМАДА

Нещодавно у Довгошиївській одинадцятирічці відбулася велелюдна урочистість з нагоди введення у дію спортивного залу. Якщо на здоровий глузд, то ця подія мала б відбуватися напередодні першOVERесневого дзвоника. Але річ у тім, що упродовж майже десяти років спортзал був відторгнений від навчально-виховних процесів у школі, оскільки у ньому, як кажуть у народі, "полетіла" підлога. Відтак учні та вчителі ковтали цю гірку пілюлю, яку протягом багатьох років ніхто не підсолодив. Щоправда, у 2002 році напередодні виборів у Верховну Раду і місцеві органи самоврядування дехто обцяв справу зрушити з місця. Після того в одинадцятирічку навіть доправили сто гумових плит. Як їх було допасувати до спортзалу? - звісно, цим питанням ніхто не переймався. Відтак усе залишилося по-старому.

Хтозна, скільки б тривала ота прикра шкільна одиссея, якби торік одинадцятирічку не очолив Євген Братасюк. Свою діловитість та енергію спрямував на пошуки шляхів виходу зі спортивної кризи. Першим промінчиком надії став конкурс на отримання міні-грантів, який проводила Рівненська обласна організація "Комітету виборців України" за підтримки міждержавних фондів імені Стефана Баторія (Польща) та Інституту сталих спільнот (США). Назва цього проекту - "Сила громади". Заручившись підтримкою районної влади, депутатів, керівників господарств, організацій, підприємців, а також громади, довгошиївці надіслали заявку на конкурс. І, як кажуть, пішло і поїхало. Їхній проект потрапив у число переможців. Для з'ясування стану справ у Довгошиях побувала група фахівців на чолі з головою правління обласної громадської організації "Комітет виборців України" Миколою Грищенком. До речі, завдяки пану Миколі вдалося збільшити бюджет витрат на реалізацію проекту.

Нині уже все позаду. Скільки це коштувало сил та нервів директору школи! - знає лише він та Бог. Реалізація проекту мала здійснитися до 1 січня 2006 року. У разі порушення цих вимог договір могли розірвати, а відтак упродовж п'яти днів довелося б повертати 12 тисяч гривень. Щоб витримати договірні зобов'язання, довелося стелити підлогу у гімнастичному залі напівсухими дошками, а для надійності обробляли їх антисептичним розчином. Також свердлили вентиляційні отвори під підлогу.

Втім, не перелічити добрих справ, які чинила громада, влада, підприємці. Зі щирою вдячністю директор школи Євген Братасюк оприлюднював прізвища добротворців, котрі доклали рук та ділової активності до реставрації спортзалу: голова облдержадміністрації Василь Червоний, депутат обласної ради Степан Говор, голова райдержадміністрації Григорій Шумейко і його заступники Тарас Чигринюк, Василь Лашук, голова районної ради Василь Дмитрук, підприємці з Млинова Анатолій Семенюк, Сергій Приступа, Микола Муляр, директор обласної станції юних туристів Василь Григор. Не забув Євген Дмитрович і земляків, котрі чи не цілодобово трудилися у спортзалі: майстри-виконробі Ростислав Форманюк та Роман Корнійчук, вчитель фізичного виховання Богдан Теслюк, завгосп Микола Сінюк, будівельники Микола і Віктор Черв'яки, Степан Бондарчук, молоді сім'ї Антосюків, Бугаїв, Торлопів. Відзначив він і сільську громаду, яка упродовж кількох днів разом із батьківським комітетом зібрали більш як дві тисячі гривень. Подякував Євген Дмитрович і спонсорам з Пітушків і Посникова, Посниківському і Довгошиївському сільським головам Анатолію Бережному і

Миколі Завадському, підприємцям-землякам Олександр Шумейко та іншим.

Майже усі добротчинці прибули і на урочистість з нагоди відкриття спортзалу. До них приєдналися заступник голови облдержадміністрації Іван Турко, виконуючий обов'язки голови правління обласної громадської організації "Комітет виборців України" Олексій Горецький, керівник проекту "Посилення ініціативи сільських громад" Олена Пінчук, регіональний керівник проекту єврокомісії "Розбудова громадського суспільства" Гій Пінчук, представники Проекту ЮКЕН Андрій Скіпальський, Костянтин Перцовський та інші. І чи не кожен з гостей прагнув добрим словом відзначити ініціативу громади та невтомну працю людей. Скажімо, заступник голови облдержадміністрації Іван Турко запропонував довгошиївцям започаткувати спортивний турнір пам'яті Миколи Грищенка, котрий трагічно загинув, і таким чином вшанувати його добротчинність та громадську активність. Підприємець Віталій Назарчук пошкодував, що у часи його шкільних буднів у навчальному закладі не було спортзалу, а нинішнім школярам подарував м'ячі. До цього дня спортінвентар дарували Григорій Шумейко разом із завідуючим сектором молоді і спорту райдержадміністрації Василем Коваленком, Василь Григор, Микола Завадський, Анатолій Семенюк. Мабуть, у ці хвилини духовне піднесення влучало у душі вчителя фізкультури Богдана Теслюка, бо спортивна база відчутно збагатилася. Сподіваємося, що не заряться і чемпіонські титули у його вихованців.

А ось заступник голови райдержадміністрації Василь Лашук подарував спортивно-фізкультурну розминку розбавив не менш цінним презентом - урочисто передав педколективу книги Бориса Степанишина. Цьому подарунку дуже раділи словесники.

Ще одним шанованим гостем на урочистості був Олександр Гордієвич. Саме він стояв біля витоків будівництва нинішньої одинадцятирічки, а у сімейному архіві донині зберігає бланк відрядження із печаткою ЦК КПРС. У 1985 році тодішньому голові правління колгоспу довелося у Москві у центральній офісі партії аргументувати необхідність будівництва школи на 624 учнівських місць. Досвідчений господарник з оптимізмом дивився у перспективу села, натомість його компартійні опоненти доводили, що така "машина" у селі не потрібна. Тоді Олександр Єфремович відстояв власну позицію і у селі збудували школу. Тепер у ній навчається лише дві сотні дітей. Невже з далекої Москви на старті горбачовської перебудови вглядалися, як кажуть, у корінь?

Втім, Москва не винна, що інколи не можемо навести лад у своїй хаті. Тут швидше простежувалися вайлуватість, інертність деяких керівників, котрих фортуна спровадила у владні крисла. У них вони впилися владою, але розгублювалися перед проблемами. Гострий довгошиївський кут, з якого протягом десятиліт не знаходили виходу оті начальники, став оцінкою їхньої безгосподарності. Натомість прийшли нові люди, котрі за короткий час усе довели до пуття. Зважаючи на це, може, і зайвою була ота велелюдна урочистість, адже нова українська влада і громада довели до логічного завершення один із багатьох починів. Втім, свято зробили заради сотень життєрадісних хлопчиків і дівчаток, котрі цього дня мали змогу продемонструвати свої мистецькі здобутки та спортивну вичуху...

Віталій ТАРАСЮК.

На фото: під час урочистостей.